

Σ' ΕΝΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟ ΠΟΥΛΙ

‘Ωραιό περαστικό πουλί, ποὺ τὴν ψυχή μον ἀναστατώνεις
μὲ τὸ ἄπαλὸ φτερούγισμα τῶν μαύρων σου φτερῶν,
ἔξωτικὴ ὡμορφιά, ποὺ θὲς γλυκὰ νὰ μοῦ ἡμερώνης
τὸ μανιασμένο κύλισμα τῶν μάταιων ἡμερῶν.

Γιατὶ ζητᾶς τὸν πόνο μον μὲ αὐτὸ νὰ δυναμώνης
περικοσμώντας μὰ σιγμὴ στὸ πλάτος τῶν ὁρῶν
τὴ χειμαρώδη μον ὑπαρξῆ ποὺ κι’ ὅταν τὴ ζυγώνης
στὸν ἄγριο δρόμο της ξανὰ θὰ μείνῃ τῶν ἀφρῶν.

Γιατὶ ζητᾶς ἐνὸς ὁνθμοῦ τὸ νόημα νὰ ταράξης
μὲ τῆς περαστικῆς χαρᾶς τὸν κούφιο γιοφτασμὸ
ἀφοῦ ναι δλότελα γραφτὸ πῶς σὺ θὲ νὰ πετάξης

Κ’ ἔγὼ περνώντας τὰ βουνὰ μὲ ἔνα ἄγριο παφλασμὸ
θὰ καταλήξω χάνοντας σὲ λίγο τὴν δρμή μον
μακρονὰ ἀπὸ σὲ στὴ θάλασσα, στὴ μοῖρα τὴ δική μον.

Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ